

Falcius Göye Henricus Huidkille de

**Programma Quo Regiae & Equestris Academiae Soranae Praeses Falco Goye
Henrici de Huidkille/ Ad exequias Nobilissimi Iuvenis Georgii Ab Örtzen Cives
Academicos Vocat atq[ue] invitat : [P.P. Sorae X. Kalend. Iul. M. DC. XLIX.]**

Secundum Exemplar Soranum, [S.l.], [1649]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn776204467>

Druck Freier Zugang

Huidkille, F. G. H.,

in

G. ab Örtzen.

Sora, 1649.

33.

ACADEMIE SCIENTIARUM
FRANCOGALLICAE
HENRICI
DESMOND
GEORGI AB ORTZEN
Academicos

PROGRAMMA
quo
Regiæ & Equestræ
ACADEMIÆ SORANÆ
PRÆSES
FALCO GÖYE
HENRICI
de Guidfille/
Ad exequias
NOBILISSIMI JUVENIS
GEORGII AB ÖRTZEN
Cives Academicos

Vocat atq; invitat.

Secundum Exemplar SORANUM.

Ortaliū nonnulli adeò sapiunt, ut hominem, nisi in ipso patriæ gremio diem suum obeat, infelicem iudicent, natalis soli tantâ ducti dulcedine, ut etiam eodem obrui ament. Qui utinam in Cypro omnes potuissent nasci, ut ibi gignerentur, ubi, si fides habenda est nostratibus historicis, sepeliri nequiverant. Miseri bipedes, qui tantisper domi aluntur, ut nesciant, quid sit patria, omnésq; nos infelicissimi, si nuspiam domi essemus, nisi ubi nasceremur. Paulò ergo rectiù censuit Cicero, qui omnibus municipibus duas esse putavit patrias, unam naturæ, alteram Juris, quod in hunc modum demonstrat. Ut Attici, inquit, priusquam Theseus eosdem migrare ex agris, & in astu, quod appellatur, omnes se conferre iussit, & Sunii erant iidem, & Attici: sic nos eam patriam ducimus, ubi nati; & illam, quâ excepti sumus. Sed necesse est, caritate eam præstare, quâ reipub. nomen universæ civitatis est: pro qua mori, & cui nos totos dedere, & in qua nostra omnia ponere, & quasi consecrare debemus. Quamvis vero nihil eo potest dici veracius: rectissimè nihilominus sapiunt, qui patriam esse arbitrantur, ubicunq;
bene

bene est. Quod cum pii quique intelligerent, nusquam sibi in mundo patriam esse crediderunt, quibus ubique gentium male erat. Jacob ergo annos peregrinationis suae numeravit, & Paulus, ut quae superius sunt, quaeremus suasit, cum hic nulla nobis permanens civitas, sed nostrum sit in caelo *πολιτευμα*, apud Patrem scilicet Domini nostri IESU CHRISTI, a quo omnis in caelo, & terra *πατριά* est, & dicitur. Exigua enim terrae portio, angustis circumscripta limitibus, qualis quae so esset patria, in qua nobis nonnunquam vix tantum conceditur spatii, ubi pedem ponamus, nisi alienae sit potestatis? Eane patria est dicenda, ubi quod patris est, saepe admodum est vile, quod nostrum, vilius? Anaxagoras ergo jure justissimo earum nauicifaciebat ineptias, qui patriam nimio opere delectabantur, & quaerenti cuiquam, an curae sibi ne utquam haberet patriam, digito in caelum directo respondisse fertur: Mihi illa est patria. Quid ergo profuisset nobilissimo Juveni GEORGIO ab Orben / ad eam quam totam mente affectabat, felicitatem obtinendam, si, cum esset fatis concedendum, licuisset in patria ultimum ducere spiritum, animamque ad caelestia veraque festinantem gaudia inter propinquorum oscula, & lamenta, cum gemitu exhalare? Bonorum si quae eveniunt; maxime eorum, quae homines prima ducunt, arbitros,

& testes esse cupimus parentes, nostra commoda
illorum gaudiis, & gratulationibus metientes :
adversitates autem nostras inspicere aut conscire
eos inviti patimur, nè casum deplorent, quem
nequeunt mutare. Et quid tristius potest parenti-
bus accidere, quàm liberorum obitus, quos cum
indies optent ad alta felici posse conatu niti &
surgere, expectatio inter vota decollat, & quos in
fellam vellent reponi curulem, in urna depositos
vident & dolent ? Quanquam itaq; Germaniæ
amplissima regio Megapolitana nobilissimo Dn.
GEORGIO ab Örßen lucis primam usuram de-
dit, quàm etiam animo suo carissimam habuit,
dum fuit : aliam tamen animo conceperat patri-
am, in qua virtutum suarum specimina luculen-
tiora redderet. Evenit enim ipsi, quod Philippus
Macedo filio svasit, quem cum mirâ arte Buce-
phalum tractare, & tandem conscensum ad cur-
sum videret admittere, descendens caput exos-
culatus, emissis lacrymis, aliud inquit, ô fili, tibi
par regnum quære, quando te jam Macedonia
non capit. Nihilo secius & nobilissimus Dn.
GEORGIUS ab Örßen aliam animo agitavit pa-
triam, cui eam, quam natura dederat, postposuit
omne solum pro patria habiturus, si vivendi fuis-
set potestas, sin secus, cœlum. Quod quâ à puero
instituit, vivendi ratio satis superq; comprobat.
Illu-

Illustribus enim ortus natalibus, Parentum, Majorumq;
suorum virtutem, & nō nisi cum hujus universi machinā
ruituram gloriam sibi ob oculos ubiq; statuit. Nec quæ
imitaretur, aliunde sibi potuit spectatiora accersere he-
roicarum virtutum exempla, quàm à sua ipsius familia.
Pater enim ipsius, generosissimus Dominus J A S P A-
RUS von Orßen majores habuit ante secula multa illu-
stres, adeò ut Dux HENRICUS HIEROSOLTMITA-
nus in miliciam adversus Sultānum Anno salutis 1271.
profecturus, alios nec filiis suis Dn. JOHANNI, &
HENRICO LEONI Tutores, nec regionibus suis præ-
sides præfecit, quàm Dominos von Orßen. Quorum et-
iam laudabiliter gesta, annisq; viginti continuata pote-
stas operosè in Annalibus Lindenberggii commendatur.
Cum quibus de gloria certat nobilissimi Dn. GEORGII
von Orßen Matris, generosissimæ Heroinæ, EVÆ von
Pensgen antiqua prosapia, Majorumq; immortalis fama:
Imò eorum, qui ex eadem familia etiamnum celebrantur
militiæ duces non pauci, præclara hinc inde patrata faci-
nora. Ad quorum omnium virtutem, & claritudinem
quibus in patria studiis contendere fuerit annisus nobi-
lissimus Dn. GEORGIUS von Orßen/aliis relinquimus
memorandum: quàm vero eandem Soræ gloriam con-
servare studuerit, paucis prædicare nostrum esse puta-
mus. Biennium quasi est, ex quo Regiam, & Equestrem
Academiam Soranam accessit omnimodæ maturus dis-
ciplinæ, & exercitiis, quibus omnia interim sui tempo-
ris momenta ita vendicavit, ut, præter alia, perorandi
disputandiq; studio & alacritate maxima sui dederit ex-
perimenta. Primò enim Coronationem Serenissimi po-
tentissimiq; Regis nostri FRIDERICI TERTII lucu-
lentâ oratione celebravit, quâ maximam sibi laudem
meruit.

meruit. Quam nunc multò ampliorem reddidisset, si fata
permisissent, ut disputationem de Justitia, & Liberali-
tate, quam Præside electo, viro consultissimo, Dn. D.
HENRICO ERNSTO, publicæ disquisitioni submit-
tere jamjam parabat, in apricum produceret. Verùm quæ
has ingenii dotes, in medio cursu proximis Junii Kalen-
dis extinxit mors præmatura, eadem præter spem & vo-
ta omnium rarissimas animi virtutes, artiumq; pacis &
belli multam annum vigesimum secundum ætatis non-
dum egresso invidit peritiam. Erat enim in moribus sva-
vis, in congressibus affabilis, in conversatione familia-
ris, in exercitiis equestribus acer, erga superiores mode-
stus, erga pares officiosus, & erga inferiores humanus,
& beneficus. Quæ omnia magnâ gratiâ commendavit in-
defessa pietas, & integerrima vitæ sanctimonia, quâ præ-
ditus nunc Deum coràm intuetur, sanctisq; & pius inser-
tus, indefessa pietas, & integerrima vitæ sanctimonia,
quâ præditus nunc Deum coràm intuetur, sanctisq; &
piis insertus, in coelis triumphat. Nos verò, quibus ma-
gnum reliquit sui desiderium, ut supremum optimè me-
rito hodie præstemus officium, ad lugendi societatem,
consecrandamq; nobiscum piè defuncti memoriam,
omnes & singulos humanissimè invitamus. P. P. Soræ
X. Kalend. Jul. M. DC. XLIX.

Sub Academia Sigillo.

Non sat erat, sedes Obotritæ pristina gentis,
Et Pharodendorum Megalepolis inclita Regum
Quæ quondam fuerat ditio, quòd lumine tristi
Viderit Heroas Pelleo è sanguine cretos,
Aut natale solum, dulcesq; relinquere terras,
Exutos topibus, vel forti occumbere leto,
Dum flagrum Bellona quatit, dum tristi Enyo

Laxat

Laxat sanguineis implexos crinibus hydros:
Nunc etiam, postquam dubios Germanica passus
Pax trahit, optatamq; diu, pretioq; redemptam
Vel monstrat faciem, vel monstratura videtur,
Mors solitam exercens assueto funere falce,
Nec sariata malis, nec prisca oblita furoris,
Sævit in illustres animas, Meglaburgica tellus
Quas genuit, quamvis patriâ procul arce remota
Aspiciant populos alio sub Sole jacentes.

Ingens excidium, & large dispendia sortis
ORTZIADUM clari pridem sensere penates,
Milite passim Herulos grassante impune per agros:
Damna ferenda tamen, quæ pectora nescia vinci
Crudelis norunt, certa esse pedissequa belli:
At nunc, cum reduci speratur cedere Paci
Mars ferus, illa domus majore afflictâ ruinâ
Ingemit: & miseram gravior jactura sequuta est,
Non prece, non ullus unquam reparanda talentis:
Postquam Te, ORTZIADUM stirpis laus magna, GEORGI,
Pars animæ dilecta meæ, prænobile germen
Communis patriæ, procul à natalibus arvis,
Irati eripuit nobis violentia cæli,
Vota insperato rumpens communia casu.

Te dii vigor ingenii, te mascula virtus
Spondebat patriæ tor dura incommoda passe
Grande decus quondam, columenq; illustre futurum:
Et genus ORTZIADUM, celebrisq; insignia gentis,
In longa ad seros ducturum secla nepotes.
Spes voti stabilita fuit, cum Sora videret
Te magni egregios molitum pectoris ausus:
Cum studiis animus fervens, & Apolline plenus
Hauriret Claras artes, orisq; disertâ
Attentas traheret facundia publica mentes.
Tunc etiam, Numeros, animæ primordia nostræ,
Me duce, & harmonicas cum rimareris abyssus,
Quoq; modo, hostiles quæ possent temnere turmas,
Artifici constructa manu Munimina surgans:
Cum tenso filum tractus, Radiiq; meatus

Cir-

Circumiens, flexi vestigia duceret orbis.
Nec minus & forti membra indurare palastrâ
Cura fuit, validoq; habilem te reddere Marti:
Et celerem frenare lupis ac murice acuto
Quadrupedem, gnaro iussum parere magistro.

Talibus ad summos exercebatur honores
Infractus studiis animus. Sublimius ortu
Ingenium, & magnâ major solertia stirpe
Non poterant latuisse diu. Sors invida, totam
Quæ patriam solidis afflixit cladibus oram,
Ne queat unitis rediviva resurgere membris,
Sternere decrevit partes. Dum concurrit urnam,
In quo principium sceleris daret improba tanti.
Te primum tetigit Parcarum calculus, ORTZI,
Fatali excussus dextrâ: pro Daphnide lauru,
Quam labor, & noctu vigiles meruere lucernæ,
Substituit mæstam immitis Libitina cupressum.

Hinc caris nuper spes una parentibus, unum
Solamen, (longi qui damna domestica belli,
Et miseras strages, quas hosticus intulit ensis,
Magnanimo fortes superarunt pectore, dum tu
Præsidium generis posses superesse paterni)
Nunc postquam in tenues abiit spes irrita ventos,
Cordolium es mærorq;: Hæredem prædia desent
Roggobiana suum: vicinaq; Vostrava fluctus
Erigit, effuso gemitum dans vorticis alveo.

Quod superest, sanctæ Pietatis munia, rite
Expletura, suo Sorana Academia civi
Inferias parat, extremosq; exsolvit honores,
Condecoransq; tuam gemitu & singultibus urnam,
Officioq; pio iustum testata dolorem
Ad cineres mærens hæc vota novissima fundit:
Lux æterna tuis splendescant Manibus, ORTZI,
Sit tellus levis. Exsuvias atq; ossa paternum
Translata ad tumulum nostri comitentur amores,
Mæstaq; lugubrem deducat Gloria curram.

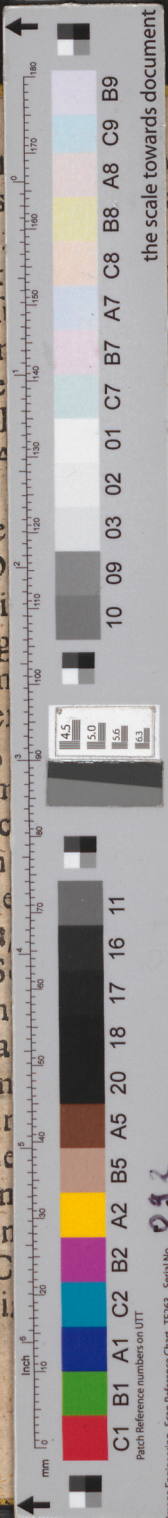
Multæ condolentiæ ergò scr.

Johannes Laurenbergius, Math. PP.

Illustribus enim ortus natalibus, Pare
suorum virtutem, & nō nisi cum hujus
ruituram gloriam sibi ob oculos ubiq;
imitaretur, aliunde sibi potuit spectat
roicarum virtutum exempla, quā a f
Pater enim ipsius, generosissimus Dor
RUS von Orßen majores habuit ante
stres, adeo ut Dux HENRICUS HIL
nus in miliciam adversus Sultānum A
profecturus, alios nec filiis suis Dn. J
HENRICO LEONI Tutores, nec re
fides præfecit, quā Dominos von S
iam laudabiliter gesta, annisq; viginti
stas operosē in Annalibus Lindenber
Cum quibus de gloria certat nobilissim
von Orßen Mattis, generosissimæ He
Penßen antiqua prosapia, Majorūmq;
Imò eorum, qui ex eadem familia etiam
militiæ duces non pauci, præclara hinc
nora. Ad quorum omnium virtutem
quibus in patria studiis contendere fue
lissimus Dn. GEORGIUS von Orßen
memorandum: quā vero eandem S
servare studuerit, paucis prædicare n
mus. Biennium quasi est, ex quo Regia
Academiam Soranam accessit omnim
ciplinae, & exercitiis, quibus omnia in
ris momenta ita vendicavit, ut, præte
disputandiq; studio & alacritate maxim
perimenta. Primò enim Coronationem
tentissimiq; Regis nostri FRIDERIC
lentā oratione celebravit, quā maxi

A 3

rūmq;
achinā
c quæ
ere he
nilia.
S P A
ra illu
mita
1271.
I, &
is præ
um et
pote
datur.
RGII
Æ von
fama:
antur
a faci
linem
nobi
imus
a con
puta
strem
as dif
mpo
randi
rit ex
ni po
lucu
udem
neruit.